

Ύστερα από δώδεκα χρόνια!

ΛΑΟΥΡΑ.—Όταν ο άντρας μου μου είπες ότι θα μείνη ως το πρωί, πήγα να τραλαβώ απ' τη χαρά μου! Έλευθερη, χωρίς κανένα φόβο άπροόπτου! Φευγάτη απ' αυτό τον άνθρωπο που ύστερα από δεκατρία χρόνια γάμου με κυνηγάει με τα άξωματά του και την άρετή του, που μισή ώρα δεν με άπαλλάσσει της παρουσίας του, της έπιβλέψεώς του.

ΚΟΝΙΑΣΣΟΝ.—Ω! άγαπημένη!... Να φαντάσθηκα ποτέ!... Ύστερ' απ' αυτό τον παράδεισο, τ'ά σύντομα ραντεβού μας....

ΛΑΟΥΡΑ. (διακόπτοντας) άπόψε είν' όλο το παρελθόν μας και το μέλλον μας. Γιατί αύριον θ' άρχίσουν πάλι τ'ά ίδια, κ' ίδια εύκαιρία θ'ά μάς παρουσιαστή! Μά το αύριο, είνε πολύ μακριά. Τώρα, αυτή τή στιγμή ζούμε στο σήμερα κι' άς έπωφεληθούμε!...

(Τήν άλλη μέρα, στήσ όχτώ το πρωί, στο σπίτι του Νταργκό. Τό ζεύγος σμίγει στήν τραπέζια για να πωρη τή σοκολάτα του. Ο Όντας φαίνεται σαν άνθρωπος που άγρύπνησε και τ'α χαρακτηριστικά της Λαούρας είνε καταβεβλημένα απ' τήν άδυναμία.)

ΝΤΑΡΓΚΟ. Δέ μπορείς να φανταστής τή νύχτα που πέρασα!

ΛΑΟΥΡΑ.—Ναί, ναί, είνε τρομερό!... Στο πλάι ενός νεκρού!...

Όλην ώρα σε σκαφτόμουν.

ΝΤΑΡΓΚΟ. Ούτ' ένα λεπτό ύπνο.

ΛΑΟΥΡΑ. Κ' εγώ τό ίδιο. Δέν έχω κοιμηθῆ...

ΝΤΑΡΓΚΟ. (συνάδοντας). Όταν έντυσαν τό δυστυχισμένο Βαρέν και τόν έβαλαν μέσα στό....

ΛΑΟΥΡΑ. (Τόν διακόπτοντας). Ά! ώστε σήμερα που έφυγες τόν είχαν μέσα στό....

ΝΤΑΡΓΚΟ. Ναί... ναί... πολύ καλό πράγμα... καρυδένιο μέ σατέν, μ' άσημένια χεράκια. Υποχρεώθησαν να τόν βάλουν πιο γρήγορα εκεί μέσα γιατί άρχισε ή σήψις...

(Χτυπάει τό κουδούνι κι' άκούγεται μία φωνή στον αντίπαλο που ρωτάει: «Τώρα είνε μέσα κ' οι δύο».)

ΝΤΑΡΓΚΟ ΚΑΙ ΛΑΟΥΡΑ (Πού σηκώνονται κ' οι δύο).— Ό Ραμπουσιέ!

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ (Μπαίνοντας με κακεντρέχεια, Ά, σ'ας βολικω επί τέλους! Ά! ά! Τί συζυγικό γλέντι είχατε που ξεγυμνάσατε άς τό πρωί!

ΝΤΑΡΓΚΟ. Άσε τ' άστεία, άγαπητέ μου! Δέν έχουν τή θέσι τους σέ μία τόσο θλιβερή στιγμή.

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ. Άπ' εναντίας τό άστεϊό μου είνε στήν ώρα του, γιατί λείπατε από τό σπίτι σας όλη νύχτα.

ΛΟΥΙΖΑ. Δέ σ'ας καταλαβαίνω, κύριε.

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ (Συνεχίζοντας).— Έπιτρέψατέ μου να σ'ας πω πώς θ'ά κάνετε καλά να μην έχετε διόλου έμπιστοσύνη στους ύπηρέτες σας. Ήρθα κατά τή μία μετά τ'α μεσάνυχτα: κανείς!... Χτύπησα άδίκως... Ξανόρθα στής τέσσερες. Έσπρωξα τή πόρτα κ' είδα πώς δέν ήταν κλειστή. Έμπήκα μέσα. Κανείς, πουθενά!... (Με καμία στή Λαούρα), Ούτε και στήν κάμαρή σας, άγαπητή κυρία!

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ.— Και σύ;

ΝΤΑΡΓΚΟ. Δίπλα στο νεκρό του φίλου μου.

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ. Όχι, φίλε μου! Έγώ ήμουν εκεί... και γι' αυτό άκριβώς ήρθα να σε ζητήσω, γιατί ο Βαρέν δέν πέθανε.

ΛΑΟΥΡΑ ΚΑΙ ΝΤΑΡΓΚΟ. Δέν πέθανε!

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ. Του ήρθε μόνο μία κρίσις καταλειψίας. Ό φίλος μας ξύπνησε, σαν από έναν ήσυχο ύπνο, τ'α μεσάνυχτα και μάς εξάφηνσε όλους που τόν περιστοιχίζαμε.

Ύστερα άμέσως γύρεψε εσάς και ήρθα για να σ'ας βρω. Και τώρα φίλοι μου σ'ας άφίνω!... Ίσως θάχετε να ζητήσετε μερικές εξηγήσεις μεταξύ σας. Ύστερα καλά θ'ά κάνετε να ρυθίτε να πῆτε καλημέρα στο Βαρέν... Σ'ας περιμένει... Όταν τόν άφησα, έπαιρνε όπως και σεις τή σοκολάτα του.

(ΒΓΑΙΝΕΙ)

ΛΟΥΙΖΑ Παύροντας τήν άναπνοή της, μανιακή, προς τό σύζυγό της) Άθλιε! που ήσουν;

ΝΤΑΡΓΚΟ. Έσύ που ήσουν;

ΛΟΥΙΖΑ. Ήσουν στήν φίλη σου; Έ;

ΝΤΑΡΓΚΟ. (εξοπάζοντας).— Έ, ναί, ναί! Ήμουν στήν φίλη μου... Δέν δυσχεραζόμουν που τό λέω... άρκετά με βασάνισες και με τυράννησες (έπαναλαβόντας). Ήμουν στής Λουίζας Φαβρέτ. Και σου έχω πάρει τ'α πρωτεία γιατί είνε δέκα χρόνια που σε άπατώ.

ΛΑΟΥΡΑ.— Συγγνώμη. Έγώ σε άπατώ δώδεκα χρόνια και μάλιστα με τό συνέταιρό σου Κονιασσόν. Ούτε κ' εγώ δυσχεραζόμουν που στο λέω, γιατί άρκετά, μ' άηδίασες με τή φαινομενική άρετή σου. (Επακολουθεί μακριά σιωπή, με σιγά-σιγά ήσυγάζουν τ'α νεβρά τους.)

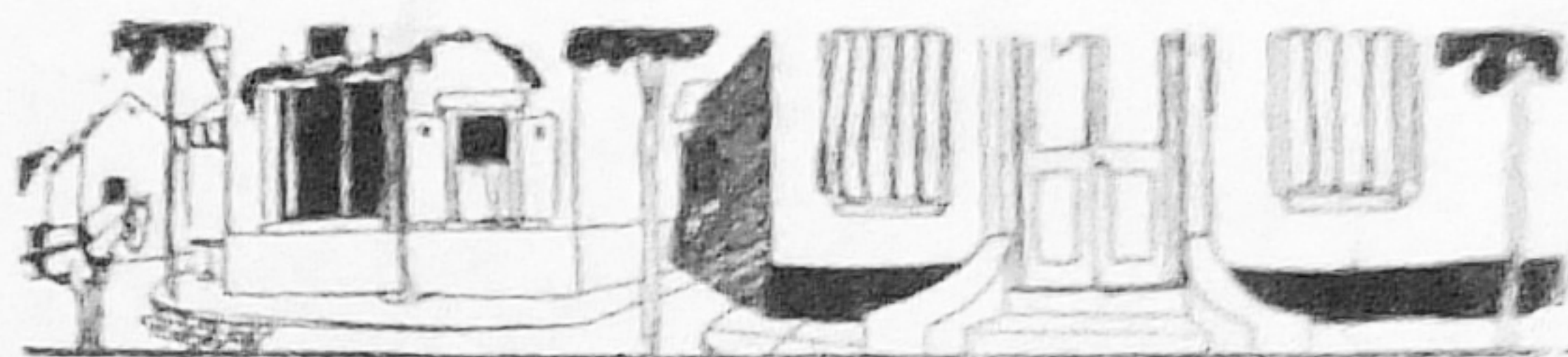
ΝΤΑΡΓΚΟ. (Σηκώνοντας τό κεφάλι δειλά). Ζέρει κανείς τίποτα από δσα μου είπες προό λίγους...

ΛΑΟΥΡΑ. Κανείς.

ΝΤΑΡΓΚΟ. Και με μένα τό ίδιο, έκτός από τό Ραμπουσιέ και τό... Βαρέν. στον όποιον φυσικά θ'ά τό πῆ. Άς είνε δέν υπάρχει φόβος απ' αυτόν... Πρέπει όμως να μή τό μάθω κανείς άλλος... ποτέ... πάση θυσία...

ΛΑΟΥΡΑ. Ναί, δέν πρέπει.

(Νέα σιωπή, έξαφνα χτυπάει τό ρολόι).

Η ΡΗΚΑΔΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Εύγενος παραχωρηθείσα υπό το νόμο του κ. Γεωργ. Τσακασιάνου)

Κατά τήν έποχή έτούτη (1872), χάρις εις τήν πρωτοβουλίαν του άκούραστου μεταφραστού κ. Σφήκα, έσυστήθη ο πρώτος κ. ά. π. α. ρ. ο β. α. ρ. ος έρασιτεχνικός θίασός μας. εις του όποιου τ'ας παραστάσεις ήρχετο όχι όλίγος κόσμος.

Τότε θυμούμαι. έκάλειεν όλους μία βραδιά ο κ. Σφήκας δια να μάς άναγνώση μίαν πρωτότυπη κωμωδία (τήν όποιαν του είχε στείλει κάποιος δια τρόπου πολύ μουσικού). Μετά τήν άνάγνωση, λοιπόν, άρχισαν όλοι να έπαινούν τό γούστο και τήν πρωτοτυπίαν του μικρού εκείνου έργου, συνάμα δέ προσπαθούσαν να μαντεύσουν και τόν άγνωστον συνθέτην του, διότι έπιθυμούσε ο κ. Σφήκας «να έπιφέρη κάποιαν μικράς τροποποιήσεις».

— Έχεις τό δικαίωμα, άγαπητέ μου Γιάννη, και στή φωτιά άκμα να τό ρίξεις! του είπα.

Δέν έχριάζετο και πολύτερον. Μου έσφιξε άδελφικά τό χέρι και με όλη τήν γλυκεία του ειλικρίνεια:

— Γιάννη, μου λέγει, ποτέ δέν θ'ά σε συμβουλεύσω να εγκαταλείψης τό επάγγελμα με τό όποιον έζησες ως τώρα.

Άλλά σε προτρέπω ως άδελφός και ποτέ να μή σου λείψω ή μελάνη. Διάβαζε και δέ θ'ά χάσης.

Έδώ τώρα πρέπει να προσθεσω ότι του λαμπρού τούτου φίλου μου ή άγάπη δέν περιωρίσθη εις συμβουλές μόνον. Έλαβε κατόπιν και τήν ευγενή καλωσύνη να με διδάσκη τακτικώς, τ'α δέ όλίγα γράμματα που ξεύρω, ως έπίσης και τ'α όλίγα Ιταλικά που έμαθα, εις αυτόν χρεωστούνται. Κατόπιν έπροσπάθησα να μάθω και Ιάβρα Γαλλικά, άτυχώς όμως ο μακαρίτης διδάσκαλός μου Α. Τράκαβος, έμβροθής από τό ένα μέρος, άλλ' από τ'άλλο νευροκαθέστατος μουσολατρής, άγκάλιασε ως σύμμαχόν του τήν επιπόλαιη στιχομυλίαν μου και... αντί μαθήματος, μου άπήγγελε Ιταλικούς, Γαλλικούς και Λατινικούς στίχους. Έγώ δέ του έδιάβαζα κάποιες σάτυρες, μου, τ'ας όποιες και έκαυσα, διότι, αλήθεια ήσαν κ'άσες νόστιμες, άλλ' και φοβερά προσωπικές, ως έκείνη της «Mme Bartolotti», ή «της φέσας του Κόντε», «τό Ζηλιάρη» και άλλας.

Είδαμε ότι ως και προς τήν έκλογήν των φίλων υπήρχε τυχηρός ως τώρα. Τοίτο δέ πολύ συνετέλεσε εις τό να άρχίσω να άνευρωμαι και τήν έκδοσιν ενός περιοδικού συγγράμματος. Αί μετά των άδελφών Μαρτζώκη, Σφήκα, Καφοκεφίλου και άλλων σχέσεις μου επαργάρισαν άκόμη περισσότερον τους κρυφούς τ'άτους πόθους μου.

— Έως πόσα χρήματα θ'ά χρειασθούν, τούς είπα μία καλοθύμητη βραδιά, ως πρώτον κεφάλαιον προς έκδοσιν του περιοδικού τούτου;

— 500 έως 700 φράγκα, είπεν ο φίλος κ. Σφήκας.

— Έγώ τ'α καταθέτω! του είπα. Έχω μαζεύσει έως 20 νουβελόνια εκ της πούδρας που στέλλω του θείου μου Γεωργασιάνου εις Άλεξάνδρειαν, και τ'α βάζω όλα κάτω.

— Άλλ' είνε φοβερόν να ριφωκανδυθείς τόσα χρήματα σ'ε, ο πτωχότερος όλων μας! λέγει ο διαπρεπέστατος φίλος κ. Μ. Μαρτζώκης.

Τα λόγια των δέ αυτά έπρόβαλαν βεβαίως στή συνείδησί μου τ'ας ανάγκας μου όλας, τ'ας λεγας ύποχρεώσεις μου προς τ'ας ελπίτας άγάμους άδελφός μου. Άλλά και τόνειρό μου τό αίσιο. τό ήγρο έκείνο τό μελετούμενο, ήταν έπίσης λερό για μένα.

— Άδιάφορο, τούς είπα τ'α χρήματα αυτά τ'α έμάχιστα προς τόν σκοπόν του περιοδικού μας, έχω δέ και άσάλευτη πεποίθηση ότι δέν θ'ά χάσω. Έμπρός! Σκαφθήτε σεις προό της ελπίς μόνον, για όλα δέ τ'άλλα έχω να κάμω εγώ.

— Και τόνομά του; έρωτώ κάποιος απ' τ'ας εκεί φίλους.

— Ζακίνθιος Άνθών! άπαντ' ο φίλος κ. Μέντες.

(Αναλαμβάνει)

ΝΤΑΡΓΚΟ. Έννιά ή ώρα!... Πρέπει να πάρε μαζί σου Βαρέν.

ΛΑΟΥΡΑ.— Πάμε!...

(Ο Βαρέν σε μία πελιδνια, έποδίζεται έγκάρδια τή Λαούρα και τόν Όντα.)

ΒΑΡΕΝ. (Τούς σφίγγει τ'α χέρια).

— Ά! καλοί μου φίλοι! Τί καλό που είνε ν'άνασταίνεται κανείς!... να ξανόρχεται στή ζωή!

Έπάρσα τή παιό θελκτική νύχτα της ζωής μου... (μ' ένα λεπτό γαρόγελο) Και σεις τό ίδιο! έ;

MICHEL PROVINS

